

fessione. Cùm autem ait Aristoteles: aut ex alia suppositione; Scaynus subicit: nempe ex aliquo principio, de quo non fuerit inter ipsos sermo, sed ex communibus locis probabilibus dependet. Veluti, quòd illud, quòd inest uni specierum, inest omnibus speciebus; unde probabat Aristoteles in lib. II. de Cælo cap. XI. omnia corpora esse spherica, si luna esset spherica.

XI. Clarius ob oculos hæc omnia poni possunt, si exempla quædam accedant. Quandoquidem verò Stoici hõc argumentorum genere præ reliquis sunt delectati, ipsorum quoque doctrinæ sunt adeundæ. Quamvis autem Heraclides Stoicus neque peccata, neque rectè facta paria esse dixerit, & Chrysippus τὰς ἀπίταις ἀνέχεται fuerit largitus, alii tamen Stoicorum, quos Tullius Paradoxò III. sequitur, peccata paria esse statuerunt; quorum sententiam amplexus quoque est Seneca Epist. LXV. & LXVI. de quæ ea testimonium perhibere potest Plutarchus de Contrar. Stoicor. Vid. Lipsius Manuduction, ad Stoicam Philos. lib. III. Dissert. VI. In hujus verò quæstionis confirmatione Cicero occupatus, inter alia probationem refert in hanc quæstionem: Virtutes esse pares. Hoc verò μεταλαμβάνον inter alia inde probat, quia virtus, ceu Seneca Epist. LXV. loquitur, in modo est posita, atque ita sicuti verò verius invenies nihil, ita nec rectò rectius, nec bonò melius.

XII. Id quod sanè l.c. volunt verba Tullii: Una virtus est, consentiens cum ratione, & perpetuâ constantiâ: nihil huic addi potest, quò magis sit virtus; nihil demì, ut virtutis nomen relinquatur. Quibuscum consentit Seneca Epist. LXV. Nihil invenies rectius rectò: non magis, quàm verò verius, temperatò temperatius. Omnis in modo est virtus: modus certa mensura est: constantia non habet, quò procedat: non magis, quàm fiducia, aut veritas, aut fides. Quid accedere perfecto potest? nihil. Syllogismus itaque διελκώς hoc μεταλαμβάνον inferens talis esset futurus:

Quæcunque in modo (mediocritate centri instar habente) sunt posita, illa sunt æqualia.

B

Virtu.